

Lenn a Duna partján lakom
(Forgács Ádám)

Lenn a Duna partján lakom,
Hallgatom, hogy suttognak a habok,
Azt suttogják, nem lehetsz az enyém,
Szertefoszlott minden szép remény.

Hazugság volt minden szavad,
Hazugság volt, most már ne is tagadd!
Elraboltad, elloptad a szívem,
Gyere vissza, s fogd a kezem!

Hazudtál, s én hittem neked,
Álmomban is suttogtam a neved,
Mit tegyek, hogy ne gondoljak reád?
Gyere vissza, s hazudjál tovább!

Gyere vissza, mondd, hogy szeretsz,
És én akkor nagyon boldog leszek,
Fájó szívvel nem élhetek tovább,
Bolond a szív, mindent megbocsát.

Hazudtál, s én hittem neked,
Álmomban is suttogtam a neved,
Mit tegyek, hogy ne gondoljak reád?
Gyere vissza, s hazudjál tovább!

Gyere vissza, mondd, hogy szeretsz,
És én akkor nagyon boldog leszek,
Fájó szívvel nem élhetek tovább,
Bolond a szív, mindent megbocsát.

Gyere vissza, mondd, hogy szeretsz,
És én akkor nagyon boldog leszek,
Fájó szívvel nem élhetek tovább,
Bolond a szív, mindent megbocsát.

Fájó szívvel nem élhetek tovább,
Bolond a szív, mindent megbocsát.